

AZ EGYETEMI GYÓGYSZERTÁR A GYÓGYÍTÁS ÉS AZ OKTATÁS SZOLGÁLATÁBAN

ZBORAY BERTALAN – ZALAI KÁROLY

Az Egyetemi Gyógyszertár 1907 óta, tehát 62 éve áll a klinikák és intézetek gyógyszer-vegyszer-ellátásával az Egyetem oktatási, gyógyítási, kutatási munkájának szolgálatában. Ezzel egyidejűleg lehetőséget nyújt nemcsak a gyógyszerészhallgatók oktatására, hanem gyógyszerészdoktorok képzésével a gyógyszerészeti tudományok művelésére is.

Ha az intézmény múltjánál azt is figyelembe vesszük, hogy az Orvosi Kar első kezdeményezésétől, javaslatától 94 év harcaira volt szükség az 1907. évi megvalósításáig, akkor már megállapíthatjuk, hogy az Orvosi Kar 200 éves múltjának szerves részét képezi az Egyetemi Gyógyszertár felállításáért folytatott küzdelem, a megvalósítás és az intézmény 62 éves munkája.

Az Orvosi Kar 200 éves történetében a fentiekben túlmenően azért is helyes az intézmény felállításának, munkájának figyelmet szentelni, mert az Egyetemi Gyógyszertár az Orvosi Kar, az Orvostudományi Egyetem első nem orvosi, hanem kizárólagosan gyógyszerési feladatokkal és gyógyszerészképzéssel foglalkozó intézete. A felállítást megelőzőleg rendszeres gyógyszerkészítés, gyógyszerellátási munka az Orvosi Karon nem folyt, a gyógyszerészhallgatókat kizárólagosan a bölcsész- és orvostanhallgatók képzésére felállított intézetekben oktatták. Az Egyetemi Gyógyszertár felállítása és munkája így úttörő szerepet töltött be az önállósult gyógyszerészeti tudományok egyetemi oktatása, művelése megvalósításában, és ezzel a későbbiekben hozzájárult a gyógyszerészeti tanszékek, majd végső soron az önálló Gyógyszerésztudományi Kar felállításához is.

Ahhoz, hogy az Egyetemi Gyógyszertár alapításának jelentőségét mind a klinikai gyógyszerellátása, mind a gyógyszerészképzés szempontjából megítélhessük, vissza kell tekintenünk a gyógyszerészeti felállítására érdekében tett kezdeményezésekre.

ELŐZMÉNYEK, ALAPÍTÁS

A Nagyszombaton alapított Orvostudományi Karon az elhelyezés szűk volt és kellő beteglétszámú kórház hiánya miatt a gyakorlati orvosképzés is szerény keretek között mozgott. Érthető tehát, hogy ebben az időben gyógyszerészeti felállításának a gondolata nem merült fel.

Több, mint negyven évvel később, az időközben Budára, majd Pestre áthelyezett egyetem, illetőleg Orvostudományi Kar 1813. szept. 13-i ülésén határozta

el először, hogy Egyetemi Gyógyszertár létesítésére kér engedélyt. Említésre érdemes, hogy a Kar azért gondolt saját gyógyszertár létesítésére, hogy annak működéséből adódó jövedelmet a tudomány fejlesztésére fordítsa azzal, hogy anyagilag segítse a már fennálló vagy létesítendő egyetemi intézeteket. A további cél az volt, hogy az Egyetemi Gyógyszertárban alkalmazzák a tehetségesebb gyógyszerészeket, s az orvostanhallgatók pedig vényírási és vénykészítési gyakorlatokkal foglalkoznának. Az egyetemi magisztrátus egyetértett a Kar javaslatával és kérte a helytartótanáctól az engedély megadását, ez azonban a kérést elutasította.

A második javaslatot 1843-ban dolgozták ki. Az egyetem tanulmányi bizottsága vasokos laboratóriumban foglalta össze a négy fakultás megújítására vonatkozó tervzetét. A medikusok képzését részletesen tárgyaló fejezetben olvashatók a következő sorok: „... helyes lenne Egyetemi Gyógyszertárat is felállítani, a gyógyszer-tan és gyógyszervizsgálat is abban tanítható legsikeresebben.” A tanártestület tehát ekkor már nem az anyagi előnyöket nézte, hanem kizárólag az oktatás és gyógyszertár-ellenőrzés szempontjából tartotta fontosnak az Egyetemi Gyógyszertár felállítását. Ismert tény, hogy abban az időben a gyógyszertárak vizsgálata a hatósági orvosok feladatköréhez tartozott. A terv azonban most sem vált valóra.

A harmadik időpont — amikor a Kar ismét foglalkozott az Egyetemi Gyógyszertár felállításának ügyével — az 1897. nov. 30-án tartott kari ülés volt. Ekkor a Fodor, Hőgyes, Kétly és Récsy professzorból álló bizottság elnöke, Bókay Árpád professzor kezdeményezte — a bizottság nevében — a gyógyszertár felállítását. Előterjesztése alapján az intézmény nemcsak a klinikák gyógyszer-ellátását oldaná meg, hanem a gyógyszerészek gyakorlati oktatására is alkalmas lenne. A Kar élénk eszmecsere után a javaslatot egyhangúlag elfogadta, és jóváhagyás céljából felterjesztette az illetékes miniszterhez.

A kedvező elintézés késedelme miatt az 1903. márc. 3-án tartott ülésen a Kar felelevenítette az előzőekben ismertetett elgondolást, és újból felterjesztette a miniszterhez, aki azt ápr. 6-án elfogadta. A kivitelezést azonban elhalasztotta addig, míg az időközben felállított kolozsvári Egyetemi Gyógyszertár működésével kapcsolatos eredmények nyilvánossá válnak. Ez a körülmény, s talán az elhelyezés nehézségei is okai annak, hogy a megvalósulásra újabb 4 esztendő kellett várnai.

Miután az Általános Kór- és Gyógytani Intézet elköltözésével az Üllői út 26. alatti épületben megfelelő helyiségek is rendelkezésre álltak, a kultuszminiszter 1906 decemberében leiratban közölte az egyetemmel, hogy a Tanártestület szempontjait méltányolva az Egyetemi Gyógyszertár felállítását elhatározta, és a berendezéshez szükséges fedezetet költségvetésileg biztosította.

Az 1907-ben felállított Egyetemi Gyógyszertár múltját három szakaszra bonthatjuk, 3 igazgató működésének megfelelően. Talán véletlennek tudható be, hogy a vezetésben bekövetkező változások mindig egyben a szervezeti formának, az elvégzendő feladatonak nagymértékű változását vonták maguk után, amelyek így határkövet jelentenek az intézet történetében is.

AZ 1907—1933. ÉVEK

(Igazgató: *dr. Matolcsy Miklós* egyetemi rk. tanár)

Az intézmény vezetői állására 1907-ben ketten adtak be pályázatot, akik közül az Orvostudományi Kar első helyen *dr. Matolcsy Miklós*t javasolta kinevezésre. *dr. Matolcsy* nemcsak gyógyszerészdoktori, hanem orvosdoktori diplomával is rendelkezett, a gyógyszerészetten magántanára volt, s megelőzően mint *Than Károly* professzor tanársegéde, nemcsak a tudományok művelésével, hanem a hallgatókkal való foglalkozásban is kitűnt.

Az egyetem 1907/08. tanévi almanachja szerint gyógyszerészeti személyzete a következő volt: Igazgató: *dr. Matolcsy Miklós* egyetemi m. tanár, munkatársai: *dr. Blaschnek Rezső* és *dr. Baloghy Mihály* tanársegédek, *dr. Zalay Dezső* díjas gyakornok, *Balázs Pál* és *dr. Sperlagh Aladár* gyógyszerészek, *Farkas István* laboráns, *Bizony Istvánné* takarítónő.

A *Matolcsy* által létesített és vezetett Egyetemi Gyógyszertár működését és képét ma már nehéz volna rekonstruálni, ha nem maradt volna ránk egy közleménye, amely egy bécsi szaklapban jelent meg 1917-ben, valószínűleg az intézet tíz éves fennállásának évfordulójára. A cikk részletesen — képekkel illusztrálva — ismerteti az intézet beosztását és különböző célokat szolgáló helyiségeit. Ezután azt a gondolatot fejtegeti, hogy az Egyetemi Gyógyszertárnak a gyógyszerészek képzésében döntő szerepet kell biztosítani. Megállapítja, hogy a gyógyszerészek évszázadok óta eredményesen tevékenykedtek a természettudományok fejlődésén, ugyanakkor a gyógyszerészet tudományának fejlődésével alig foglalkoztak. A továbbiakban így ír: „*A gyógyszerészek egyetemi oktatásának teljessé tétele érdekében szükséges, hogy a „Gyógyszerészet” — ne csak mintegy hivatalos kollégium legyen, hanem az Egyetemi Gyógyszertári Intézet gyakorlati munkájára támaszkodjon.*”

A gyógyszerészhallgatók oktatására *Matolcsy* „Gyógyszerészet gyakorlatokkal” címmel heti 5 órában tartott kollégiumot. Az orvostanhallgatók számára az elméleti és gyakorlati oktatást heti 2 órában tartották. Ennek keretében az orvostanhallgatóknak a saját maga által felírt receptre kellett a gyógyszer elkészítenie.

Az általa bevezetett elméleti és gyakorlati oktatás módját az alábbiakban adja meg:

Az elméleti oktatás alapja az előadás, amely a gyakorlati bemutatásokkal van összekötve. Az előadások tárgyát a gyógyszerkönyvben szereplő galenikumok tudományos ismerete képezi. Az előadásokon nemcsak a saját, hanem számos külföldi gyógyszerkönyv anyagát kell ismertetni. A gyakorlati oktatás keretében a hallgató a galenusi készítmények vizsgálatával foglalkozik. Meg kell határozni a galenusi készítmény tulajdonságait, fizikai állandóit, el kell végeznie a készítmény kvalitatív és kvantitatív analízisét, és ki kell mutatnia az esetleges hamisításokat, szennyezéseket. Miután a hallgató az elmondottak vonatkozásában már elegendő gyakorlattal rendelkezik, soron következő feladata az ismeretlen készítmény azonosítása.

Az oktatási munka kapcsán meg kell említeni az intézet tevékenységét a gyógyszerészeti önálló vezetésére feljogosító ún. approbációs vizsgákkal kapcsolatban. Az 1915-ben életbe lépett új gyógyszerészképzési rendelet szerint végzett jelöl-

tek az approbatiós vizsgát az Egyetemi Gyógyszertárban tették le. A vizsga egy teljes napot vett igénybe. Délelőtt végezték a gyakorlati vizsgálatot, amely több ismeretlen galenikum meghatározásából állt, délután pedig következett a szóbeli szigorlat, melynek tárgya a gyógyszerészet és a gyógyszerészeti törvények ismerete volt.

Az intézet fejlődésében jelentős változás volt az 1925/26. tanévtől kezdve az a lehetőség, hogy az új képzési rendszer szerint végzett gyógyszerészek az Egyetemi Gyógyszertárban a gyógyszerészetből doktori értekezést készíthettek. *Matolcsy* professzor a doktori cím megszerzésének lehetőségét elsősorban a gyógyszertárban dolgozó egyetemi asszisztenseknek tartotta fenn, s nyugalomba vonulásáig összesen 12 doktori értekezést fogadott el.

Negyedszázadot meghaladó igazgatói működése alatt munkatársai voltak *Mozsonyi Sándor*, *Mikó Gyula*, *Meduna József*, *Csipke Zoltán* stb.

AZ 1934—1945. ÉVEK

(Igazgató: *dr. Mozsonyi Sándor* egyetemi tanár)

Matolcsy professzor nyugalomba vonulását követően a helyettesi teendők ellátására az intézet fővegyésze, *dr. Csipke Zoltán* kapott megbízást, majd 1934. márc. 7-én *dr. Mozsonyi Sándor* nyert igazgatói kinevezést. *Mozsonyi* pályája kezdetén 6 éven át volt az Egyetemi Gyógyszertár tanársegéde, majd rövid ideig ugyanilyen minőségben a pozsonyi egyetemen működött. Innen az akkori Népjóléti Minisztériumba nyert meghívást, ahol évekig a gyógyszerészeti ügyekkel foglalkozott. Közben az egyetemmel is kapcsolatban állt, s 1933 óta előadója volt „A gyógyszerészetre vonatkozó jogszabályok” c. tárgykörnek. *Matolcsy* professzor nyugdíjazása után először ideiglenes, később végleges megbízást kapott a „Gyógyszerészet” c. kollégium előadására, valamint e tárgykörből a szigorlatok megtartására.

Mint az Egyetemi Gyógyszertár új igazgatója haladéktalanul az intézet fejlesztéséhez látott, de sokat tett a gyógyszerészképzés fejlesztése érdekében is. Kezdeményezésére és az Orvostudományi Kar felterjesztésére a minisztérium 1935-ben hozzájárult ahhoz, hogy az intézet az „Egyetemi Gyógyszerészeti Intézet és Egyetemi Gyógyszertár” elnevezést viselje. Előadásokon, közleményekben, oktatási kérdésekkel foglalkozó tárgyalásokon többször rámutatott a kétéves gyógyszerészképzés hiányosságaira, és határozottan állást foglalt egy képzési reform és új négyéves egyetemi képzés bevezetése mellett, amely különben a környező — haladó szellemű országokban — már évek óta bevezetést nyert. Egyidejűleg arra is rámutatott, hogy mind a gyógyszerellátás, mind az oktatás szempontjából feltétlenül szükséges az intézet más, az eddiginél tágasabb elhelyezése.

A kitartó erőfeszítés eredményeképpen 1940-ben életbe lépett az új gyógyszerészképzési rendszer, amely az előzővel szemben sok, lényeges változást tartalmazott. Egyidejűleg az intézetet tanszékké szervezték át, és *Mozsonyi* egyetemi tanári kinevezést kapott, mint a „Gyógyszerészet” c. kollégium előadója.

Az új képzés bevezetését követően (még 1940-ben) az illetékesek *Mozsonyi*

professzor javaslatára úgy döntöttek, hogy a Hőgyes Endre u. 7. sz. alatt levő Pasteur Intézet és Kórház épületeit átengedik a Gyógyszerészeti Intézet és Egyetemi Gyógyszertár céljaira. Ezzel azonban még nem múltak el a nehézségek az új intézet feje felől, mert a felszerelés és berendezés költségeinek fedezésére még hatalmas összeget kellett fordítani. Miután az ország már háborús készülődésben volt, a minisztérium nem tudott a célra kellő anyagi támogatást nyújtani. Ekkor *Mozsonyi* professzor a gyógyszerész-egyesületeken keresztül, a gyógyszerész-társadalomhoz fordult, hogy adományaikkal segítsék az intézet korszerű berendezését. A begyűlt adományok nagyban hozzájárultak az intézet — a háborús viszonyok ellenére is — korszerű berendezéséhez.

Az újonnan berendezett intézet 8 kollégium előadásával biztosította a gyógyszerészhallgatók oktatását, „Vénykészítéstan” címmel kollégiumot tartott az orvostanhallgatók részére, eredményesen látta el tudományos feladatát, amit nemcsak az intézetben készült (1934—45-ben) 41 gyógyszerészdoktori értekezés száma bizonyít, hanem a dolgozatok és közlemények emelkedő száma is. A gyógyszerellátási munka hamar szembe került a háborús gyógyszerellátási nehézségekkel, azonban az előrelátó és gondos utánpótlási és raktározási körülmények következtében, működését sem a háború előhaladtával, de még a főváros ostroma alatt sem kellett megszüntetnie. A széles körű, felelősségteljes munka elvégzésébe *Mozsonyi* professzor legközvetlenebb munkatársai — az intézetben jelenleg is dolgozó törzsgárdán kívül — *Csipke Zoltán*, *Némedy Imre*, *Kedvessy György* és *Halmi Pál* stb. voltak.

AZ 1945—1966. ÉVEK

(Igazgató: *dr. Csipke Zoltán*, egyetemi rk. tanár)

A felszabadulás után rövidesen az intézet életének új, harmadik korszaka kezdődött. *Mozsonyi* professzor javaslata alapján a Közoktatásügyi Minisztérium 1945 szeptemberében az Egyetemi Gyógyszerészeti Intézetet és Egyetemi Gyógyszertárat egymástól elválasztva, külön-külön önállósággal ruházta fel. Az intézetek élére *dr. Mozsonyi Sándort*, ill. *dr. Csipke Zoltánt* nevezték ki, így ettől az időponttól kezdve az Egyetemi Gyógyszertár vezetését *dr. Csipke* látta el.

Mint az eddigiekben láttuk, *dr. Csipke* egész munkásságát az Egyetemen töltötte. *Matolcsy* professzor idejében tanársegéd, adjunktus, majd fővegyész lett. Oktatói és irodalmi munkásságát az Egyetem magántanári, majd c. rendkívüli tanári címmel honorálta. Mint ilyen vette át az Egyetemi Gyógyszertár vezetését, s 1952-ben a gyógyszerészeti tudományok kandidátusa lett. Munkásságának egyik legjelentősebb eredménye a receptúrai gyógyszerkészítés tudományos alapjainak lefektetése, a receptúrai gyógyszer technológia tananyagának meghatározása. Nemzetközi viszonylatban is elsőnek oktatta a receptúrát, mint önálló tantárgyat. Bár a gyógyszerészhallgatók oktatását az intézetek szétválása után zömmel a Gyógyszerészeti Intézet végezte, *Csipke* professzor tantárgyát *Mozsonyi* professzor felkérésére továbbra is előadta, tananyagát „A vénykészítés kézikönyve” címmel könyv alakban is megjelentette, és „Vénykészítéstan” címmel jegyzetet adott a hallgatók kezébe.

Az oktatói tevékenység mellett gondja volt a klinikai gyógyszerellátás zavartalan lebonyolítására is. Ennek érdekében elsőnek vált szükségessé a gyógyszer-tárak kémiai laboratóriummal való kiegészítése (1953), de a gyógyszerellátás mennyiségi növekedése megkívánta a raktárak és főleg a gyógyszerkészítő laboratóriumok korszerűsítését is. Így a klinikák infúziósükségletének ellátására új, korszerű infúziós laboratórium létesült (1966).

Csipke professzor több mint négy évtizedet meghaladó egyetemi működése alatt munkatársainak mondhatta nemcsak a gyógyszer-tár jelenlegi dolgozó karát, de *dr. Kádár Tibor*, *Horváth Béláné*, *dr. Koritsánszky Dénes* és *Hubatsek Mária* gyógyszerészeket is. Csipke professzor halála után (1966) az Egyetemi Gyógyszer-tár élére a rektor *dr. Zalai Károly* egyetemi adjunktust nevezte ki, aki 1962-től kezdve a „Gyógyszerügyi szervezéstán” kollégium megbízott előadója volt.

AZ EGYETEMI GYÓGYSZERTÁR JELENE

Az Egyetemi Gyógyszer-tár feladatainak, szervezeti felépítésének, ügyrend-jének meghatározásával 1964-ben foglalkozott az Egyetemi Tanács. Az akkor elfogadott irányelvek szerint a rektor az Egyetemi Gyógyszer-tárat a gyógyszer-ellátás szakmai, oktatási és tudományos feladatai elvégzése tekintetében közvetlenül a Gyógyszerésztudományi Kar dékánjának, gazdasági ügyviteli vonatkozásában pedig a gazdasági rektorhelyettesnek rendelte alá. Működése — eszerint — három feladat körül csoportosul: gyógyszerellátás, oktatás és tudományos tevékenység.

A gyógyszerellátás kapcsán — ez idő szerint — összesen 22 klinika, 2944 ágy, két klinikai intézet és 20 elméleti intézet, továbbá két központi országos intézet, összesen 46 intézmény gyógyszerekkel, vegyszerekkel és kötszerekkel való ellátását végzi. Az ellátás lebonyolításával (gyógyszerkészítés, gyógyszerellenőrzés, raktározás, gyógyszerexpediálás stb.) ezen a helyen nem óhajtunk részletesen foglalkozni, miután erről az Egyetemi Gyógyszer-tár 60 éves fennállása alkalmából megjelent „Emlékkönyv”-ben (1967) részletes képet adtunk.

Az oktatási feladatokkal kapcsolatban — mint már említettük — egyetemün-kön az Egyetemi Gyógyszer-tár volt az első olyan intézet, melynek feladata kizárólagosan a gyógyszerészek oktatása volt, s így a gyógyszerésztudománnyal, mint szaktárggyal foglalkozott. Az intézet oktatási feladatai időközben jelentős változásokon mentek át. Jelenleg a IV. éves gyógyszerészhallgatók oktatását látjuk el a „Gyógyszerügyi szervezéstán” című tantárgyból, amely két féléves szigorlati és államvizsgatárgy. A kollégium anyagában jelentős helyet foglal el a gyógyszerellátás, a közforgalmú és intézeti gyógyszer-tárak munkaszervezése, a gyógyszer-tárvezetés. Az oktatás elsősorban elméleti, de az ismeretek gyakorlati megszervezése céljából intézetlátogatás keretében is megismertetjük hallgatóinkkal az Egyetemi Gyógyszer-tár munkáját. Az oktatást a jövőben, első-sorban gyakorlati vonatkozásában szeretnénk fejleszteni. Megítélésünk szerint az eddiginél sokkal jobban figyelembe kellene venni azt a körülményt, hogy a gyógyszer-tárak szakmai és gazdasági munkájának szervezése, tervezése, irányítása és ellenőrzése az állami egészségügyön belül fokozott követelményeket tá-

maszt, és olyan ismereteket kíván, amelyekre hallgatóinkat nemcsak elméletben, hanem gyakorlatban is fel kell készíteni. Ez az oktatás az Egyetemi Gyógyszertár irányításával, részben intézetünkben és néhány — erre alkalmas — kórházi és közforgalmú tangyógyszertárban volna megvalósítható. Az orvosképzés analógiájára a gyógyszerészképzésben az elméleti intézetek mellett a gyógyszerellátási gyakorlatot, a „klinikumot” az Egyetemi Gyógyszertárban és a tangyógyszertárakban folyó munka jelenthetné. Lényegében annak az elvnek a korszerű gyakorlati megvalósításáról van szó, amelyet *Matolcsy* professzor is már lefektetett és amelyért *Mozsonyi* professzor is fáradhatatlanul harcolt.

A gyógyszerészhallgatók oktatásán túlmenően intézetünkben gyógyszerész-doktor-jelöltek felkészítése is folyik, akik a „Gyógyszerügyi szervezőtanács” kollégiumot választják főtárgyul. A disszertánsjelöltek — miután benyújtott kérelmüket, és témájukat a Gyógyszerésztudományi Kar Tanácsa elfogadta — disszertációjukat a témavezető által megadott szempontok szerint dolgozzák ki, és munkájuk előrehaladásáról időközönként beszámolni kötelesek. Az említett témakörben eddig elkészített disszertációk száma 10.

E feladatok ellátása mellett az Egyetemi Gyógyszertár egyik területi feladata az Orvostovábbképző Intézet által szervezett intézeti gyógyszerész-továbbképzés gyakorlati lebonyolítása, melyen 12 megye kórházi gyógyszerészei vesznek részt. Az OTKI felkérésére részt veszünk laboratóriumi gyakorlattal egybekötött továbbképzések lebonyolításában is, elsősorban a steril és aszeptikus gyógyszerkészítmények előállításának témakörében.

A tudományos és szakirodalmi tevékenységek, feladatainknak megfelelően, elsősorban klinikai gyógyszerészetre és a gyógyszerügyi szervezés szakterületének problémáira, kérdéseire terjednek ki. Ezt igazolják a megjelent közlemények, megtartott előadások és a Tudományos Diákköri munkák is. A feladatok ellátásában és a problémák megoldásában sok esetben együttműködünk más intézetekkel. Kapcsolataink a klinikai vonatkozásokon túlmenően a legszorosabbak a Gyógyszerészeti Intézettel, a Gyógyszerészi Kémiai Intézettel, a Gyógyszertani Intézettel, a Mikrobiológiai Intézettel és a Közegészségtani Intézettel.

I R O D A L O M

Zboray B. : Az Egyetemi Gyógyszertár története. BOTE Gyógyszertárának Emlékkönyve. Bp. (1967).

Miniszteri leirat 72 593/1907. sz.

Mozsonyi S. : Budapesti magy. kir. Pázmány Péter Tudományegyetem Gyógyszertárának feladatai és működése. Magyar Gyógyszerésztudományi Társaság Értesítője. Bp. (1935).

Dékáni leirat 220/1964. Gy. K.

Égésügyi Közönl. Bp. (1962) 23. sz. melléklete: Gyógyszerészet-Gyógyszerellátás 183. l.

Égésügyi Közönl. Bp. (1962) 23. sz. melléklete: Gyógyszerészet-gyógyszerellátás 182. l.

Rektori leirat 2244/1966.

Mozsonyi S. : Szóbeli közlés.

Singelenberg : Kimutatás intézeti gyógyszertárak alapterületéről. Svensk Franaceutisk Tidskrift 67, (30), 823 (1963).

Egyetemi Gyógyszertári feltejesztés 117/1966. E. Gy. Sz.

Zusammenfassung

Die Universitätsapotheke steht seit 1907 im Dienst der wissenschaftlichen Leistung und Forschungsarbeit der Universität. Zugleich bietet sie Möglichkeit nicht nur dem praktischen Unterricht der Pharmazie-Studenten, sondern durch die Bildung von Doktoren der Pharmazie auch zum Pflegen der pharmazeutischen Wissenschaft.

Die erste Anregung zur Errichtung einer Universitätsapotheke kam in der Sitzung vom 13. Sept. 1813 der Medizinischen Fakultät der Pester Universität zustande, der Statthaltereirat wies sie jedoch zurück. — Der zweite Vorschlag wurde im J. 1843 ausgearbeitet, blieb aber auch diesmal ohne Erfolg. — Zum dritten Mal befasste sich die Fakultät mit der Frage in ihrer Sitzung am 30. Nov. 1897. Da das zuständige Ministerium mit der Antwort zögerte hat die Fakultät ihren Standpunkt am 3. März 1903 wiederholt und so eine günstige Annahme seitens des Ministeriums erreicht. Die Verwirklichung des Vorschlages wurde aber weitere 4 Jahre hindurch verzögert um das Ergebnis der Errichtung einer ähnlichen Apotheke in Klausenburg abschätzen zu können.

Die Vergangenheit der Apotheke wird der Wirkungszeit ihrer Leiter gemäss in 3 Epochen gegliedert dargestellt:

1. Die Epoche zwischen 1907 und 1933 (Leiter: *Miklós Matolcsy*, ausserord. Universitätsprofessor);

2. 1934—1945, unter der Leitung von Universitätsprofessor *Sándor Mozsonyi*;

3. 1945—1966, unter der Leitung von Extraordinarius *Zoltán Csipke*.

Endlich wird auf die Gegenwart der Universitätsapotheke hingewiesen, deren Tätigkeit zur Zeit eine dreifache ist: *a)* die Versorgung von insgesamt 46 Instituten mit Medikamenten, Chemikalien und Verbandmaterial; *b)* die Unterrichtstätigkeit und *c)* die wissenschaftliche Arbeit.